

postaja, početkom mil, vedno izrazitejši in po svoji invenciji proti koncu naravnost grandiozen. Ta zbor s svojim stopnjevanjem iz miline v mogočnost dosega vsekakor največji učinek skladbe.

Tretji stavek nam predstavlja pesnika na mrtvaškem odru. Orkester igra umerjeno žalobno koračnico. Za njim pa basovski solist med zamolklim igranjem orkestra s temnim glasom recitira:

Pred duhom vidim nizko sobo
a v sobi blede sveč svitlobo.

Koral „lux aeterna“, ki ga poje zbor, bi bil brez škode lahko izostal, kvečjemu bi ga bilo peti za odrom. Resnoba situacije ob mrtvaškem odru je muzikalično prav modero izražena.

Sklepni zbor

Oj, bratje, ko se to zgodi

učinkuje najbolj v svojem tolažilnem izrazu. Ni tu ne joka ne žalosti. Smrt pomiri in ublaži strasti. Prehod v večni mir. Tja, kjer ni tuge in boja! Končana pot! Glasba konča mogočno, v znamenju miru in sprave — večnega, nebeškega veselja.

* * *

Povdariti sem hotel na nekaterih vzgledih, kako prav je storil Sattner, da se je v svoji muzikalni koncepciji docela prilagodil ideji, ki je izražena v Gregorčičevi pesmi. Le tako je delo moglo uspeti in le tako je tudi popolnoma uspelo. Umetnikova misel se je strnila s pesnikovo, in nastal je dovršen umotvor.

Ivan Albreht:

Sestanek.

Skrivnostna pesem drhti ti v smehu oči,
pomladi lepota zasanjana v njih živi
in sreča, ki sanja srce jo do srede neba,
radost, ki jo duša le v željah pozna.

Dve skriti solzi v teh tvojih očeh,
dva svetla bisera v mojih dlaneh —
trenotek je večnost poljubil.

Polagoma v noč se zagrinja mrak,
v drhtenju nama zastaja korak —
in z večnostjo sen se je združil.

— • —